

komne fra anden Side, og dertil føjet nogle andre; saa at jeg vil kunne fatte mig i størst Korthed ved at henholde mig til ham alene. Man har jo anket over, at vi ikke ere gaaede højt nok; vi ere kun gaaede til 1,500 Kr. og ikke til 2,500 Kr. saaledes som i Ministerens Dyrtidsforslag. Jeg skal dertil sige, at efter den Opfattelse, Forslagsstillerne eller et Flertal af disse have af Lovforslaget, nemlig at det skal lindre vanskelige Kaar, som ere til Stede hos de uheldigst stillede Statsfunktionærer under den midlertidige Tilstand, indtil deres Lønningsforhold ville blive endelig regulerede, har det forekommet os, at Lønninger indtil 1,500 Kr. inklusive ere Lønninger, hvor saadanne Vanskeligheder ere til Stede. Det er vor Overbevisning, at selv om vi meget vel erkende, at ogsaa adskillige Lønninger over 1,500 Kr. ved en virkelig Lønningsrevision ville blive Genstand for Forbedring og Omændring, kan der dog ikke ved disse Lønninger være Tale om en saadan Nødstilstand som ved Lønninger under 1,500 Kr. Det forekommer os, at der er en Væsensforskel, selv om man naturligvis altid vil kunne finde Grænsetilfælde, hvor Ubilligheder kunne komme frem. Dette vil jo imidlertid ogsaa, som den højtærede Finansminister selv erkendte, blive Tilfældet med en Grænse af 2,500 Kr. Jeg ønsker ikke at føre nogen vidtløftig Diskussion derom, men jeg ønsker kun at pege paa det ene Forhold, at det fra Landstingets Flertals Side med megen Styrke er blevet gjort gældende som et væsentligt Fortrin ved den Statsindkomstskat, som Landstinget har bragt i Forslag, at man undtager fra Skattepligten Indtægter under 1,500 Kr., altsaa gør dette Beløb til skattepligtigt Indtægtsminimum. Man gør opmærksom paa, at derved ville af 60,000 Skatteydere i Kjøbenhavn de 40,000 blive undtagne fra Statsindkomstskatten. Den Grænse, som Forslagsstillerne her have sat i deres Lovforslag, falder altsaa sammen med 40,000 kjøbenhavnske Skatteydere foruden de mange tusinde Beboere af Staden, som ikke naa op til at yde kommunal Indkomstskat, altsaa ikke naa en Indtægt af 800 Kr. Det forekommer mig da ikke, at man kan sige, at det er en saa overordentlig tarvelig Grænse den, vi have valgt. Dette er jo selvfølgelig et Hovedpunkt. Hvad den højtærede Finansminister i øvrigt omtalte er Punkter, som ganske vist fortjene Opmærksomhed, men som naturligvis heller ikke for ham ville være Hovedsagen, og hvor jeg erkender, at Ministeren i alt Fald

har bestræbt sig for at lægge en bedrende Haand paa Lovforslaget, hvad det maaske paa enkelte Punkter trænger til. Jeg skal dog gøre en almindelig Bemærkning. Som den højtærede Finansminister selv er bleven opmærksom paa, have vi taget et ganske væsentligt Hensyn til Affattelsen af de Regler, som findes om Dyrtidstillæg paa Finansloven i de senere Aar. Disse Regler ere første Gang opstillede paa Finansloven for Finansaaret 1875—76 og ere, bortset fra de Lønninger, for hvilke Lønningstillægget gives, i alt væsentligt bleve uforandrede i 1/4 Aarhundrede. Forslagsstillerne have ment, at disse Regler burde man holde sig til, idet det var noget, man var vant til at forhandle i Ministerierne, særlig i Finansministeriet som den øverste Myndighed paa dette Omraade, og det vil bemærkes, at naar vi paa adskillige af de Punkter, som Ministeren paaankede, vare vegne fra hans eget Lovforslags Ord, var det, fordi vi havde foretrukket at vælge Udtrykkene i Finansloven, nemlig Bestemmelserne paa § 26, som findes i den af Folketinget vedtagne Finanslov (se Tillæg B. Sp. 739 ff.). Kan Ministeren paavise, at der er Mangler ved, hvad der staar paa Finansloven, skulle vi meget gerne tage dem under Overvejelse, men ellers forekommer det os, at man er paa fast Grund, naar man holder sig til det, som alle Lovgivningsfaktorer have været enige om i en lang Aarrække. I øvrigt skal jeg bemærke, at Ministeren selvfølgelig har Ret i, at der i § 2 er en Trykfejl i næstsidste Linie i første Stykke. Der staar „Arbejdstimer“, men der skal staa „Arbejdspris“, og hvis ærede Medlemmer af Tinget have brudt deres Hoved med, hvad der mentes dermed, saa har jeg paa Forslagsstillernes Vegne at gøre dem en oprigtig Undskyldning herfor. Der er gjort den Bemærkning, at vi have nægtet Personer under 25 Aar at faa Tillæg. Det tro vi, principielt set, er en rigtig Bestemmelse og noget, man vil komme til paa adskillige Punkter. Det er vor Overbevisning, at det er en Mangel ved forskellige Grene af Statstjenesten, at unge Mennesker komme ind i den og straks faa en forholdsvis ret gunstig Stilling, medens de temmelig hurtigt stoppe op i Avancement. De lokkes ind i Stillinger, som i Løbet af kort Tid vise sig ikke at skaffe dem nogen egentlig tilfredsstillende Fremtid. Det vilde være langt bedre for disse Mennesker, om Vilkaarene til at begynde med, Begyndelseslønnen, vare ringere, og at der saa efterhaanden — hvad der er min bestemte Overbevisning vil blive Til-